

Emmarcats dins l'art del reciclatge o art pobre, els joguets són la varietat més alegre i divertida de tots els plàstics que hem pogut trobar.

L'Última Jugada és una crida, o més aviat una mostra, dels nostres esperits infantils, que vol posar de manifest que som tan nens/es com sempre, però amb unes imposicions socials que ens dicten que no ho podem ser, que els nens/es amb arrugues i més d'1'60m ja no poden jugar. Aquesta és l'obra de quatre nens/es massa alts que simplement per gust i diversió han volgut jugar novament...

Recollida de joguets vells, de la brossa o de qualsevol lloc. Tots aquells ninos, parkings, cuinetes, nines i herois del nostre passat, amb alguna moderna excepció.

{gallery}picaparet/ULTIMA_JUGADA{/gallery}

Vàrem reunir totes les nostres joguines que restaven com a trastos arraconats en l'oblit. Vàrem demanar a tothom qui podíem els seus, respectant el seus sentiments, això vol dir que només els podíem acceptar si se'n volien desprendre realment. Ja estàvem posseïts, amb la recaptació de joguines l'ànima infantil retornava, volíem tots els joguets per a nosaltres. Simplement sentíem ganes de jugar sense saber ben bé com...La solució va ser construir obres, enganxar i transformar aquelles joguines en peces de decoració. Desig d'enganxar unes petites i encantadores peces de plàstic, pel plaer de construir amb el nostre potencial adult les pulsions fantàstic-imaginatives més infantils.

El fenomen enganxar va obsessionar la nostra ment quan vàrem descobrir unes simpàtiques pistoles de silicona que immortalitzaven els nostres herois amb una facilitat i gràcia molt considerable: són pistoles, són de plàstic, la seva munició és plàstic, n'hi ha de diferents colors, les pot fer servir un nen, són una joguina més...

Tots portem a dins el nen/a que som, nens/es disfressats de gent gran i adulta, nens/es enverinats amb responsabilitats socials, nens/es que juguen a ser adults.

Davant de tantes joguines vàrem fer un increïble viatge a la infància, vàrem reviure tot un conjunt d'imatges i sensacions que tornaven del gloriosos anys de taps de bassa, però ara havien de conviure amb totes les nostres afliccions adultes. L'art és la paraula-excusa que ens permet jugar quan la societat ens anomena adults, podríem dir que un artista pot fer "coses rares" o infantils que només pot fer un nen/a o un boig. En aquest cas, un artista és un boig acceptat o un nen/a controlat, no fa bogeries, és un artista.

En definitiva, deixant de banda catàlegs com nen/a, boig o artista, la nostra intenció, la nostra explicació, exposició o invasió, s'ha fet exclusivament com un joc infantil, s'ha fet perquè ens semblava que era "guai", ens semblava i ens sembla molt "superguai" enganxar i muntar obres amb les més simpàtiques criatures que el plàstic ha donat forma i color: les joguines. En el seu nom, i com a homenatge a la màgia i la fantasia d'aquests personatges, i perquè són "superguais", us presentem l'Última Jugada...